

[Jørn Pedersen]

Derfor siger vi, at vi stemmer nej til de stillede ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er jo fristende det her.

Hr. Jørn Pedersen siger, at Socialdemokratiet stemmer imod og det er der mange gode grunde til. Ja, hr. Jørn Pedersen, hvis man kigger ud over den socialdemokratiske folketingsgruppe, så ser man mange gode grunde dertil. Hvis man ser på tidligere medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe, på tidligere socialdemokratiske ministre, så kan jeg finde mange gode grunde dertil.

Men det burde dog ikke forhindre Socialdemokratiet i at være et ansvarligt parti, som sørger for at sikre låntagerne deres ret. Socialdemokratiet tager altså mere hensyn til de socialdemokrater, man har fået placeret rundt omkring, end man gør til lånernes rettigheder.

Der er ikke noget i vejen med mine liberalistiske synspunkter. Hvis hr. Jørn Pedersen og Socialdemokratiet vil være med til at fjerne den solidariske hæftelse, så kan realkreditinstitutterne få lov til at gøre lige præcis, hvad de vil. De kan konkurrere sig selv ihjel for min skyld. Men så længe de sender regningen til uskyldige låntagere, som i øjeblikket kæmper med næb og klør for at blive boende i deres huse, er man altså nødt til at have – det har fortiden jo altså bevist – dem i en endog meget kort snor.

Og må jeg så sige til hr. Jørn Pedersen, at det vel ikke kan være sådan, at den socialdemokratiske ordfører ikke har læst rapporten fra Finanstilsynet. Når han siger, at det handler om tidligere sager, noget, der tidligere har været fremme, kan jeg henvide til det afsnit i rapporten, hvor den ekstraordinære revision, Ernest & Young, siger, at man er meget overrasket over alle de nye sager, der er tale om. Jeg vil bare henlede den socialdemokratiske ordførers opmærksomhed på, at vi har en sag, som forældes så sent som i 1995.

Holger K. Nielsen (SF):

Da Folketinget vedtog den nye realkreditlov, stemte SF imod. En af grundene var, at vi var modstandere af, at realkreditten skulle til at varetage alle mulige opgaver, som ikke har noget at gøre med realkredit. Det er det, der hedder accessorisk virksomhed.

Vi er ikke i tvivl om, at det får som konsekvens, at realkreditten fuldstændig skifter karakter, at man får de såkaldte finansielle supermarkeder, hvor realkreditten bliver en afdeling af et sådant supermarked. Det vil sige, at det realkreditsystem, vi har kendt her i Danmark, vil forsvinde fuldstændigt. Det er desværre en udvikling, der er i gang, men vi vil bekæmpe den så meget som overhovedet muligt, og derfor har vi været medforslagsstillere til ændringsforslag nr. 1.

Det handler selvfølgelig meget om ejendomsrådgørelsesvirksomhed, og jeg synes lige, man skal have nogle ting i bagehovedet.

På et tidspunkt, hvor ejendomsmarkedet var helt i bund, hvor det bestemt ikke var nogen guldrandet investering at sætte penge i ejendomsrådgørelsesvirksomhed, brugte kreditforeningerne omkring 800 mio. kr. til investeringer i ejendomsrådgørelsesvirksomhed.

Der er blevet talt meget om statslig erhvervsstøtte. I dette tilfælde må vi sige, at der har været tale om erhvervsstøtte fra kreditforeningerne til ejendomsrådgørelserne, hvor en række ejendomsrådgivere har tjent tykt på, at man gik ud med disse enorme investeringer.

De ejendomsrådgivere, der blev opkøbt, har sådan set haft megen glæde af det, men det har sandelig negative konsekvenser for kunderne, fordi vi får disse finansielle supermarkeder, hvor man så at sige bliver bundet til at købe et produkt i en bestemt kreditforening, hvis man går til en ejendomsrådgiver. Og man ser yderligere en udvikling, hvor forsikringsselskaberne og bankerne bliver koblet på. Den udvikling er vi meget imod, og vi vil bekæmpe den.

Et andet ændringsforslag, nr. 3, har at gøre med offentlighed. Vi oplevede for en måneds tid siden den helt absurde situation, at den tidligere boligminister overtrådte loven. Hvad havde hun gjort? Hun havde udsendt en pressemeddelelse med oplysninger, som alle og enhver kan læse i tingbøgerne. Boligministeriet havde gjort det sådan nærmest pr. rutine, havde man indtryk af. De havde ikke tænkt på, at det kunne være ulovligt, og de havde ikke tænkt på, at det overhovedet kunne være et problem. Det tænkte vi andre sandelig heller ikke på, for der var jo tale om ganske uskyldige oplysninger i den pågældende pressemeddelelse.

På mit spørgsmål her i salen måtte justitsministeren erkende, at der var tale om en lovover-